

KATKISED NUKUID

Jefferson Winteri põnevik

JAMES CAROL

James Carol
Broken Dolls
2014

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© James Carol, 2014
All rights reserved.
© 2016 Kirjastus ERSEN

M07314916
ISBN 978-9949-25-962-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Karenile, Niamhile ja Finnile.
Armastan teid.*

Proloog

Viimane kord, mil ma oma isa elusana nägin, oli ta rihmadega kinnitatud vangla ratastega ja polsterdatud kanderaami külge, käsivarred väljasirutatud, justkui teda hakataks risti lööma. Kõik apellatsioonid olid toimiku juurde lisatud, ja rahuldamata jäetud. Ei ole mingisugust lootust, et viimasel hetkel hukkamine peatatakse. Tal oli mõlemas käsivarres kateeter, mille külge oli juba kinnitatud tilguti. Asjaga ühele poole saamiseks oli vaja vaid üht toru. Teine oli seal lihtsalt varuks. Monitor loendas tema südame viimaseid lööke, mille tempo oli ühtlane, hoolimata asjaoludest, seitsekümmend viis rahu-likku lööki minutis.

Hukkamist oli eraldatud ruumis tunnistamas paarkümmend inimest. Ohvrite vanemad, vanglaametnikud, üks ranges ülikonnas California kubernereri esindav mees. Kõik sahistasid ja nihelesid end peamiseks hetkeks mugavalt sisse seades, aga mina olin sellest ainult pooleldi teadlik.

Isa vaatas läbi paksu pleksiklaasi ja tema pilgu intensiivsus tungis otse minusse. Tol hetkel olime vaid meie kaks. Ma vaatasin talle üksisilmi vastu, püüdes huvitatult arvata, mida ta küll mõelda võib. Olin kohanud ja uurinud piisaval hulgal psühhopaate, teadmaks, et ta ei kahetse tehtut, et ta on võimetu oma kuritegude pärast kahetsust väljendama.

Rohkem kui kaheteistkümne aasta jooksul mõrvas minu isa viisteist noort naist. Ta röövis nad ja viis Oregoni kaugetesse laiuvatesse metsadesse, kus ta nad vabaks laskis ja neid siis võimsa vintpüssiga taga ajas. Ta ei hoolinud neist viieteistkümnest tüdrukust kõige vähematki. Talle olid nad mänguasjad.

Ma ei pööranud pilku kõrvale. Vaatasin talle otsa. Tema silmad olid säravrohelist, kuldkollane ring ümber iiriste. Need olid täpselt samasugused nagu minul, ainult üks paljudest geneetilistest joontest, mis meil ühine on. Vaadata teda oli nagu vaadata pikka pimedasse

tunnelisse, mis minu tulevikku viis. Me oleme mõlemad meeter seitsekümmend viis pikad, saledad ja kofeiinist läbi imbunud, ning meil mõlemal on lumivalged juuksed, kusagil esivanemate geenides toimunud nükke tulemus. Minu juuksed omandasid selle tooni, kui olin varastes kahekümnendates, isa oli olnud veelgi noorem.

Oli kolm peamist põhjust, miks tal nii palju aastaid järjest tappa õnnestus. Esiteks, tal oli arukust teda jahtivatest inimestest üks samm eespool püsida. Teiseks, tal oli üks neist nägudest, mis kohe ära unustatakse, nagu, mis sulandub massi hulka. Kolmandaks põhjuseks oli juuksevärv. See, kui kiiresti unustatav on su nägu, ei oma mingisugust tähtsust, kui oma juuste järgi otsekohe äratuntav oled.

Põgus naeratus, mis üle isa huulte väreles, ilmus ja kadus murdosa sekundi jooksul. See oli julm naeratus. Tüüranni naeratus. Ta ütles suud liigutades kolm sõna ja mu kopsud ning süda tardusid rinnas. Need kolm sõna rääkisid otse minu salajase osaga, osaga, mida ma hoidsin peidus, isegi iseenda eest. Isa ilmselt nägi minu näoilmes mingisugust muutust, sest ta manas huulile veel ühe neist põgusatest salvavatest naeratustest, ning sulges siis viimast korda silmad.

Vanglaülem küsis, kas tal on veel lõpuks midagi öelda, aga isa lihtsalt ignoreeris teda. Mees küsis veel kord, andis isale vastamiseks peaaegu terve minuti aega ja siis, kui midagi ei järgnenud, andis märku hukkamise alustamiseks.

Kõigepealt pumbati läbi kateetri pentobarbitaali, kiire toimega tuimastit, mis muutis ta mõne sekundiga teadvusetuks. Järgmiseks sai ta doosi pankurooniumbromiidi, mis halvatas tema hingamisteede lihased. Lõpuks süstiti talle südametöö peatamiseks kaaliumkloriidi. Kuus minutit ja kaksümmend kolm sekundit hiljem kuulutati minu isa surmuks.

Minu selja taga nuuksus ühe ohvri ema avalikult ja abikaasa lohutas teda. Naine jõllitas klaasistunud pilguga hukatut. Ta ei olnud oma keemiliste ainete tekitatud letargias ükski. Pilk ruumile kinnitas seda. Pärand, mille isa endast maha jättis, oli pikk ja raske ning täis kannatusi, mis kaiguvad kaugele tulevikku. Ühe teise ohvri isa pobises vaikselt endamisi, et mörvar oli liiga kergelt pääsenud, arvamus, mida jagas enamik ruumis viibivatest inimestest. Ma olin näinud kuriteopaikade fotosid ja lugenud lahkamisaruandeid, seega

ma ei kavatsenud nendega mitte nõustuda. Kõik viisteist tüdrukut olid kannatanud, nende surm oli aeglane ja kohutav, minu isa omale täiesti vastupidine.

Liikusin koos kõigi teistega majast välja ning suundusin parkimisplatsi poole. Mõnda aega ma lihtsalt istusin oma rendiautos, võti süütelukus rippumas, ja üritasin vabaneda udust, mis mu aju täitis. Need kolm sõna, mida isa oli hääletult öelnud, tiirlesid lakkamatult mu peas. Ma teadsin, et ta eksis, teadsin, et ta lihtsalt manipuleeris mu mõtetega, aga ma ei suutnud vabaneda tundest, et selles peitus kübeke tõtt. Ja kui asi on nii, siis milliseks see mind teeb? Me rajame oma elu vundamendi maalõhedele ja vesiliivale, ning oma viimastel hetkedel oli mu isa suutnud saata minu oma läbi raputama Richteri skaalas üheksapallise maa-värina, hävitades kõik, mida ma õigeks ja ausaks pidanud olin.

Pöörasin võtit, lükkasin käigu sisse ja võtsin suuna lennujaama poole. Minu lend Washington DCsse väljus pool seitse järgmisel hommikul, aga ma ei jõudnudki sellele. Sõitsin hoopis lennujaama viivast teeotsast mööda ning muudkui edasi, kuni tagasi Virginiasse välja. Mingit otsest kiiret ei olnud. Mind ei oodatud Quanticosse tagasi enne järgmist nädalat, aga see ei takistanud mind tahtmast Californiast nii kiiresti minema saada kui võimalik, muudkui edasi liikuda.

Lennujaama ootesaali masendavalt tüütu tegevusetult passimise õhustik on päris kindlasti midagi sellist, millela ma väga hästi hakkama saan. Tundideks venivaid minuteid, päevadeks venivaid tunde, aastateks venivaid päevi. Seda ütlesin ma endale, kui spidomeetri osuti üha kõrgemale hiilis, ja see oli tõsi, ehkki väike osa palju suuremast tõest. Tõeline tõde seisnes selles, et ma üritasin neist kolmest sõnast eemale saada. Probleem oli selles, et polnud tähtis, kui kaugele või kui kiiresti ma sõitsin, ma ei suutnud nende eest põgeneda.

Isegi nüüd, peaaegu kaheksateist kuud hiljem, kummitavad need kolm sõna mind endiselt, turgatades mulle pähe kõige ootamatutel hetkedel. Aeg ja mälu on andnud neile hääletult öeldud kujunditele minu isa aeglase kalifornialiku venitatud rääkimisviisi kõla, selle sama muretu tooni, mida ta oma ohvrite võlumiseks kasutas. Ma kuulen teda praegu nii selgelt, nagu ta istuks otse minu kõrval.

Me oleme ühesugused...